

Ο ΠΕΡΡΙΝΟΣ ΚΑΙ Η ΛΥΚΕΤΤΑ.

ΠΕΡΡΙΝΟΣ, τὸ ἐράσιμον ὑποκείμενον τῆς διηγήσεως ταύτης, ἔχασε καὶ τοὺς δύο τοῦ γονεὺς εἰς καιρὸν, ὅτε οὐδὲ τὰ ὀνόματά των νὰ προσφέρῃ δὲν ἠμπορεῖ. ἦτο δ' ὑπόχρεως εἰς ἐλεημοσύνης σχολεῖον διὰ τὴν ἐκπαίδευσίν του. Δεκαπενταετῆς ἐμισθώθη ἀπὸ τινος γεωργὸν νὰ τοῦ βόσκη βόας κατὰ τὸ μέρος, ὅπου ἡ Λυκέττα ἐφύλαττε τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς τῆς. Πολλάκις συναπηντῶντο, καὶ ὑπερηγάπων νὰ συναναστρέφονται. Μετὰ πέντε δὲ χρόνους, καθ' οὓς εἶχαν πολλὰς εὐκαιρίας νὰ γνωρισθῶσι πρὸς ἀλλήλους, ἐπρόβαλεν ὁ Περρίνος εἰς τὴν Λυκέτταν νὰ ζητήσῃ τὴν συγκατάνευσιν τοῦ πατρὸς τῆς εἰς τὸν γάμον των· ἐκείνη ἐξεκοκκίνισε μὲν, ἀλλὰ δὲν ἠναντιώθη εἰς τὴν πρότασιν.

Τὴν ἐπαύριον εἶχεν ἡ Λυκέττα ἀπαγγελίαν τινὰ νὰ κάμῃ εἰς τὴν πόλιν, καὶ ὁ Περρίνος ἔκλεξε τὸν καιρὸν τοῦτον διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν πατέρα τῆς. 'Θέλεις νὰ νυμφευθῇς τὴν θυγατέρα μου,' εἶπεν ὁ γέρον. 'ἔχεις οἶκον νὰ τὴν σκεπᾶς, ἢ χρήματα νὰ τὴν ζωτροπῇς; Τῆς Λυκέττας τὰ προικία δὲν ἀρκοῦν καὶ διὰ τοὺς δύο. Δὲν ἐμπορεῖ νὰ γένῃ, Περρίνε· δὲν ἐμπορεῖ.' 'Ἀλλὰ,' ὑπέλαβεν ὁ Περρίνος, 'ἔχω χεῖρας νὰ ἐργάζωμαι· ἔχω φυλαγμένα εἴκοσι δίστηλα ἀπὸ τὸν μισθόν μου, τὰ ὅποια εἶναι ἀρκετὰ διὰ τὰ ἐξόδα τοῦ γάμου. Θέλω ἐργάζεσθαι πλέον ἐπιμελῶς, καὶ κερδαίνειν περισσότερα.' 'Νέος εἶσαι ἀκόμη,' εἶπεν ὁ γέρον, 'καὶ ἐμπορεῖς νὰ προσμείνης ὀλίγον· γενοῦ πλούσιος, καὶ ἡ κόρη μου εἶν' ἐτοίμη δι' ἐσέ.' 'Ὁ Περρίνος ἐπρόσμενε τὴν Λυκέτταν νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ἐσπέρας.

'Δὲν ἠθέλησεν ὁ πατήρ μου,' ἐφώναζεν ἡ Λυκέττα. 'Ἄ, κακομοῖρα Λυκέττα,' ἀπεκρίθη ὁ Περρίνος, 'πόσον μὲ λυπεῖ ὅτι δὲν ἔχω χρήματα! Πλὴν δὲν ἔχασα ὅλας μου τὰς ἐλπίδας· αἱ περιστάσεις μου ἐνδέχεται ν' ἀλλάξωσι πρὸς τὸ καλῆτερον.' 'Ἐπειδὴ δὲ ποτὲ δὲν ἐβαρύνοντο νὰ συνομιλᾶσιν, ἦτο σκοτεινὰ πλέον ὅταν ἐσηκώθησαν νὰ φύγωσιν. 'Ὁ Περρίνος, σκοντάψας, ἔπεσε χαμαί. Ἡῦρε δὲ σάκκον τινὰ, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο βαρὺς. Πλησιάσας εἰς φῶς τῆς γειτονίας, ἶδεν ὅτι ἔγερμεν ἀπὸ χρυσόν. 'Ἄς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεός!' ἐφώναζεν ὁ Περρίνος, 'διότι θέλει νὰ μᾶς κάμῃ καθὼς ἐπιθυμοῦμεν. 'Ὁ πατήρ σου δὲν ἐμπορεῖ πλέον νὰ εἴπῃ ὅτι εἶμαι πτωχός· τώρα θέλομεν εἰσθαῖ εὐτυχεῖς.' Ἐνῷ ὁμοῦς ὑπῆγαιναν εἰς τοῦ πατρὸς τῆς, κατὰ ἡλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ Περρίνου. 'Τὸ ἀργύριον τοῦτο δὲν εἶναι ἰδικόν μας· ἀνήκει εἰς κανένα ξένον, ὁ ὁποῖος ἴσως κάθηται καὶ τὸ κλαίει τὴν ἄραν ταύτην· ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸν ἱερέα νὰ τὸν συμβουλευθῶμεν· πάντοτε μὲ περιποιεῖται φιλικῶς.'

'Ὁ Περρίνος ἔβαλε τὸν σάκκον εἰς τοῦ ἱερέως τὴν χεῖρα, λέγων, 'ὅτι καταρχὰς μὲν τὸν ἐξεώρησεν ὡς δῶρον ἐκ Θεοῦ, διὰ νὰ σηκώσῃ τὸ μόνον ἐμπόδιον εἰς τὸν γάμον των· ἀλλ' ὅτι τώρα ἀμφίβαλλεν ἂν ἠμπορεῖ νὰ τὸν κρατήσῃ νομίμως.' 'Ὁ ἱερεὺς ἐκύτταξε τὸν νέον

καὶ τὴν νέαν μετὰ προσοχῆς· ἐθαύμασε τὴν τιμιότητά των, ἥτις ἐφαίνετο ἀνωτέρα καὶ τῆς ἀγάπης των. 'Περρίνε,' εἶπε, 'τρέφε τὰ αἰσθήματα ταῦτα· ὁ Θεὸς θέλει σ' εὐλογῆσειν. Ἄς προσπαθῶμεν νὰ εὐρωμεν τὸν κτήτορα τοῦ σάκκου· ἐκεῖνος θέλει βραβεύσειν τὴν τιμιότητά σου. Θέλω δὲ καὶ ἐγὼ προσθέσειν ὅ,τι δύναμαι. Ἀμερίμνα· ἡ Λυκέττα εἶναι ἰδική σου.'

'Ἡ εὔρεσι· τοῦ σάκκου ἐδημοσιεύθη διὰ τῶν ἐφημερίδων, καὶ διὰ τοῦ κήρυκος εἰς τὰς γειτνιαζούσας ἐνορίας. Ἀφοῦ δὲ καιρὸς τις παρήλθε, καὶ ὁ σάκκος δὲν εἶχε ζητηθῇ, ὁ ἱερεὺς τὸν ἔφερεν εἰς τὸν Περρίνον. 'Αὐταὶ αἱ δώδεκα χιλιάδες λίτραι δὲν χρησιμεύουσι κατὰ τὸ παρὸν εἰς κανένα· μὲ φαίνεται δὲ δικαιοτάτον νὰ λαμβάνῃς σὺ τοῦλάχιστον τὸ διάφορον. Ἐξόδευσέ τας ὅπως θέλεις, πλὴν εἰς τρόπον, ὥστε, ἂν ὁ κύριος αὐτῶν φανῇ ποτὲ, νὰ δύναται νὰ ἐπάρῃ τὸ κεφάλαιον.' Χωράφιόν τι ἠγοράσθη, καὶ τῆς κόρης ὁ πατήρ συγκατένευσεν εἰς τὸν γάμον. 'Ὁ Περρίνος κατεγίνετο εἰς τὴν γεωργίαν, ἡ δὲ Λυκέττα εἰς οἰκιακὰς ὑποθέσεις. Ἐζοῦσαν ἐγκαρδίως ἠγαπημένοι· καὶ δύο τέκνα τοὺς συνέδεσαν ἔτι πλέον σφιγχτά.

'Ἐπιστρέφων ὁ Περρίνος μίαν ἐσπέραν ἀπὸ τὸ ἡμεροκάματον, ἶδεν ἀμάξιόν τι ἄνω κάτω γυρισμένον μὲ δύο ἀνθρώπους ἐντὸς αὐτοῦ. Ἐτρεξεν εἰς βοήθειάν των, καὶ φιλοφρόνως τοὺς προσεκάλεσεν εἰς τὸ πτωχικόν του. 'Οὗτος ὁ τόπος,' εἶπεν εἰς ἀπὸ τοὺς κυρίους, 'εἶναι πολλὰ κακότηχος εἰς ἐμέ. Πρὸ δύο ἐτῶν ἔχασα ἐδῶ δώδεκα χιλιάδας λίτρας.' 'Ὁ Περρίνος, ἀκούσας τοῦτο, 'Τὰς ἐγγυρεῦσθε καθόλου,' εἶπεν. 'Ὅχι,' ἀπεκρίθη, 'δὲν ἠμποροῦν· διότι ὑπῆγαινα βιαστικός εἰς τὸν Ἀνατολικὸν Λιμένα, θέλων νὰ προφθᾶσω πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἦτον ἐτοιμον νὰ κάμῃ πανία διὰ τὰς Ἰνδίας.'

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρῶτ', ὁ Περρίνος ἔδειξεν εἰς τοὺς ξένους τὴν οἰκίαν, τὸν κῆπον, τὰ βώδιά του, καὶ ἀνέφερε τὰ πρῶτα τῶν ἀγρῶν του. 'Ὅλα ταῦτα εἶναι ἰδικὰ σας,' εἶπεν, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κύριον, ὁ ὁποῖος εἶχε χάσειν τὸν σάκκον· 'ὁ χρυσὸς ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖράς μου, καὶ ἠγόρασα μὲ αὐτὸν τὸ χωράφιον τοῦτο· εἶναι λοιπὸν ἰδικόν σας. 'Ὁ ἐφημέριος ἔχει ἐν ἐγγραφον, τὸ ὁποῖον σᾶς τὸ ἐξασφαλίζει, καὶ ἂν ἐγὼ ἀπέθνησκα χωρὶς νὰ σᾶς ἴδω.'

'Ὁ ξένος ἀνέγνωσε τὸ γράμμα μὲ ἐκπληξίν· ἐκύτταξε τὸν Περρίνον, τὴν Λυκέτταν, καὶ τὰ τέκνα. 'Ποῦ εἶμαι,' ἐφώναζε, 'καὶ τί ἀκούω! Ὅποια ἀρετὴ εἰς ἀνθρώπους τόσον ταπεινοὺς! Ἐχεις ἄλλην γῆν παρὰ ταύτην;' 'Ὅχι,' ἀπεκρίθη ὁ Περρίνος· 'ἀλλ' ἐπειδὴ σᾶς χρειάζεται γεωργός, ἐλπίζω ὅτι θέλετε μὲ ἀφήσειν νὰ μείνω.' 'Καλῆτερον βραβεῖον πρέπει εἰς τὴν τιμιότητά σου,' ἀπεκρίθη ὁ ξένος. 'Εἰς τὸ ἐμπόριόν μου ὑπερεντύχησα, καὶ ἐλησμόνησα τὴν ζημίαν μου. Σὲ χαρίζω τὸ ὑποστατικόν ὅλον. Τίς ἠμπορεῖ νὰ φερθῇ εὐγενέστερα παρ' ὅ,τι σὺ ἐφέρθης;'

'Ὁ Περρίνος καὶ ἡ Λυκέττα ἔχυσαν δάκρυα ἀγάπης καὶ χαρᾶς. 'Φίλτατά μου,' εἶπεν ὁ Περρίνος, στρέφων

πρὸς τὰ τέκνα του, 'φιλήσετε τὴν χεῖρα τοῦ εὐεργέτου σας. Λυκέττα, τὸ χωράφιον ἀνήκει τώρα εἰς ἡμᾶς, καὶ ἐμποροῦμεν νὰ τὸ ἀπολαύωμεν χωρὶς ἀνησυχίαν ἢ ἐλεγχον συνειδήσεως.' Τοιούτοτρόπως ἐβραβεύθη ἡ τιμιότης. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν τὸ βραβεῖον, ἄς πράττωσι τὴν ἀρετὴν.

ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ.

Συνέχεια καὶ Τέλος ἀπὸ Σελ. 93.

3. Ὁ τρίτος τοῦ Χριστιανισμοῦ χαρακτήρ ἦτο νὰ ὑποστήσῃ τὴν ἀγάπην ἀντὶ τῆς δυναστείας εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς σχέσεις.

Αἱ παλαιαὶ πολιτεῖαι ἐνέσπειρον πανταχοῦ τὴν δυσπιστίαν καὶ τὸ μῖσος. Ὁ ἀλλοδαπὸς καὶ ὁ πολίτης, ὁ δεσπότης καὶ ὁ δοῦλος, ὁ ἀριστοκράτης καὶ ὁ ὄχλος, ὁ πλοῦσιος καὶ ὁ πένης, εἶναι τόσοι ἀδιάλλακτοι ἐχθροί, ἀντιπαραταττόμενοι καὶ διαμαχόμενοι πάντοτε. Μόνον ἡ βία ἠδύνατο νὰ τοὺς διατηρῇ ἐν εἰρήνῃ κατὰ τὸ φαινόμενον· κάθε κοινωνικὸν πολίτευμα εἶναι τὸ γινόμενον αἱματηρὰς τινος μάχης· ὅλη ἡ πολιτικὴ ἰσορροπία στηρίζεται εἰς τὸν δεσποτισμὸν τοῦ νικητοῦ, καὶ τὴν κατὰθλιψιν τοῦ νενικημένου. Εἰς τὸ ἀπέραντον τοῦτο πεδίον τῆς μάχης ἀνυψοῦνται πάραυτα ὁ Σταυρὸς, ὡς σύμβολον συμφιλίωσεως καὶ ἀγάπης. "Ὅλοι ἐστέ τέκνα τοῦ αὐτοῦ Πατρὸς· ἀγαπάτε ἀλλήλους, ὅπως καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος ἀγαπᾷ ὑμᾶς." Ἰδοὺ τὸ σύνολον τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας. Ὁ Θεὸς οὗτος λόγος συνενώνει καὶ συνδιαλλάττει τοὺς λαοὺς, καὶ τὸν μὲν ζυγὸν τοῦ δεσπότη ἀποκαθιστᾷ ἐλαφρότερον, τὴν δὲ ὑποταγὴν τοῦ δοῦλου ἀνεκτοτέρα καὶ ἐξελούσιον· κατ' αὐτὸν δημοτικοὶ καὶ πατρίκιοι συνασπάζονται καὶ συνεξομοιοῦνται, ὁ δοῦλος δὲν σκέπτεται πλέον περὶ ἐπαναστάσεων, καὶ ὁ πλοῦσιος ἀπεκδύεται, τέλος πάντων, τὴν ἐκ τοῦ μίσους προερχομένην δυσπιστίαν τοῦ ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ βήματος, ὅπου ἀπαξάπαντες συνενοῦνται. Ἀγνωστα εἰς τὸν παλαιὸν κόσμον καταστάματα ἀνεγείρονται εἰς τε τὰς πόλεις καὶ τὰς πεδιάδας πρὸς ἀνακούφισιν τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος· ἀπειράριθμα κτίρια ἀνοικοδομοῦνται, χάριν τοῦ περιγητοῦ καὶ τοῦ νοσοῦντος (ξενοδοχεῖα, νοσοκομεῖα), χάριν τοῦ γέροντος καὶ τοῦ ἀναπήρου (γεροντοκομεῖα), χάριν τοῦ ἐκτεθειμένου βρέφους καὶ τοῦ ὀρφανοῦ (βρεφοτροφεῖα, ὀρφανοτροφεῖα). Ὅλαι αἱ τάξεις τοῦ λαοῦ συσμίγονται καὶ συνενοῦνται εἰς τε τὰς θύρας τῶν μοναστηρίων καὶ εἰς τοὺς νάρθηκας τῶν ἐκκλησιῶν, οἱ μὲν διὰ νὰ καταβάλλωσι τὸ περισσεῦον τοῦ πλοῦτου των, οἱ δὲ διὰ νὰ ἀπολαμβάνωσι συνεχῆ βοηθήματα. Ἡ ἀγάπη, ἀγνωσμένη ὅλως διόλου ὑπὸ τῶν Ἑθνικῶν, εἶναι ἡ κυριωτέρα ἀρετὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ ἀνισότης τῶν καταστάσεων καὶ τοῦ πλοῦτος, τόσο ἀγρία καὶ σκληρὰ εἰς τὸν ὄν κόσμον, καθίσταται τοῦ λοιποῦ μυστηρίου ἐλενης καὶ ἀγάπης. Πρὸς τί ἄλλο, λέγει ὁ μέγας εἰς. ὁ μὲν πλοῦσιος εὐπορεῖ, ὁ δὲ πένης ὥστε-

ρεῖται, εἰμὴ ἐκεῖνος μὲν διὰ νὰ θανατῶνται καὶ ἐκπνέται διὰ τὴν καλὴν καὶ πρίπουσαν χρῆσιν τοῦ πλοῦτος του, οὗτος δὲ διὰ ν' ἀπολαύσῃ τὸν στέφανον τῆς ὑπομονῆς;

Τὸ πνεῦμα τῆς νέας θρησκείας διέχυσε τὰ πρῶτα αὐτοῦ ἀγαθοεργήματα εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς οἰκογενείας· ἡ κατὰθλιψις καὶ ὁ τρόμος ἐμψωλεύουσιν εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν Ἑθνικῶν κοινωνιῶν. Οἱ δεσμοὶ τοῦ αἵματος, ἡ φυσικὴ φιλοστοργία, ὀλίγον ἰσχύουσιν εἰς τὰς σχέσεις τοῦ πατρὸς πρὸς τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του· ἡ καταδυναστεία κυριεύει, ὅπου ὁ ἔρως μόνον πρίπει νὰ βασιλεύῃ. Τὸ δὲ συμφέρον τοῦ ἀδυνάτου διασίζεται πάντοτε εἰς τὰς ιδιορρυθμίας τοῦ δυνατοῦ. Ὁ Χριστιανισμὸς, τὸ ἀνάπαλιν, ἐμπνέει εἰς τὰ αἰσθητάματα τρυφερότητα, καὶ εἰς τὴν φιλοστοργίαν ἀφοσιώσιν ἄγνωστον πρὶν αὐτοῦ· πρὸς ἅπαντας ἀποτείνει τὸν λόγον, ἡ φωνὴ του ὁμῶς γίνεται πραοτέρα ὡς ἂν ἀπευθύνεται εἰς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα· ὅλων μὲν τὰ συμφέροντα ἐκτιμᾷ καὶ περὶ πολλοῦ ποιεῖται, τὰ δικαιώματα ὁμῶς τοῦ ἀδυνάτου νομίζει ἐπικρατέστερα καὶ ἱερώτερα.

Ἡ γυνὴ, τόσοις αἰῶνας εἰς τὴν καταφρόνησιν καὶ τὴν κατὰθλιψιν ἐκτεθειμένη, ἡ γυνή, ἕως τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς οὐδὲν λογιζομένη, γίνεται τὸ ἀντικείμενον ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Εὐαγγελίου ἀποκαταστάσεως τελειότερας καὶ λαμπροτέρας. Ὁ Χριστιανισμὸς ἐσεβάσθη καὶ ὀλοκληρίαν τὰ δικαιώματά της, καὶ κατωποτάσσω τὸ σῶμα εἰς τὸ πνεῦμα, τὴν ἄλογον δύναμιν εἰς τὸν νοῦν, ἀπέδωκε τὴν ἀξίαν του εἰς τὸ ἀδύνατον φύλον, καὶ ἀπέδειξεν ὅτι ἡ κατὰρτης τῆς καρδίας, ἡ ἀφοσίωσις καὶ ὁ ἔρως, εἶναι πολὺ ἀνώτερα τῆς βίας καὶ τῆς αὐθαδεῖας· καταπολεμῶν δὲ τὴν σαρκικὴν ἐπιθυμίαν, ἀντικατέστησεν εἰς τὰς σχέσεις τῶν ἀνδρογύνων τὸ σέβας καὶ τὴν ὑπόληψιν τῶν ψυχικῶν προτερημάτων ἀντὶ τῶν μοναδικῶν θελημάτων τῶν αἰσθήσεων. Καὶ τέλος πάντων, ἀπαγορεύων τὴν πολυγαμίαν καὶ τὸ διαζύγιον, ἀγιάζων τὸν γάμον καὶ καθιστῶν αὐτὸν μυστήριον, ἐνῷ πρότερον δὲν ἦτον εἰμὴ πολιτικὸν μόνον συλλαγμα, συνέσφιξε τὴν ἄλυσον, ἥτις προσαρτᾷ τὸν δοῦλον εἰς τὸν κύριον διὰ τοῦ ἐκουσίου δεσμοῦ δύο ψυχῶν ἐξίσου εὐγενῶν, ἐξίσου ἀγαπητῶν εἰς τὸν Θεόν, αἰτινες συσμίγονται καὶ συνενοῦνται διὰ νὰ συμβοηθῶνται ἀμοιβαίως καὶ νὰ φθάσωσιν ευκολώτερον εἰς τὴν δόδον τῆς εὐτυχίας.

Κατὰ τὸ παλαιὸν Ῥωμαϊκὸν δίκαιον ἡ γυνή, ἀποσπῶσα ἡλικίας, ἐξομοιοῦται σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου μὲ τὸν ἄνηβον· νεάνις, ὑπέκειν εἰς τὸν πατέρα ἢ τοὺς ἀδελφούς της, ὑπανδρὸς εἰς τὸν σύζυγον της, χήρα εἰς τὸν κληρονόμον τοῦ συζύγου της· ἡ πολιτικὴ δουλοσύνη τὴν ἐπιβαρύνει ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἕως θανάτου· ἡ νέα ὁμῶς νομοθεσία συντρίβει τὸν ἄτιμον τοῦτον ζυγόν, καταπραΰνει τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, καὶ ἀποδίδει εἰς τὴν θυγατέρα τὰ αὐτὰ δικαιώματα τοῦ υἱοῦ, ἀπαλλάττει τὴν σύζυγον ἀπὸ τὴν ὑπεξουσιότητα τοῦ συζύγου.